

Tapsok és lámpák fényporában

*Gügyögjünk, gügyörésszünk,
beszéljünk pöszen a halálunk előtt,
hadd röhécseljen rajtunk az arcrángásos múzsa,
foszforeszkáló hajában döglött pillangókkal
hadd viháncoljon Szent Iván éjszakáján.
Itt mindenki úgyis csak hacacárézni akar
s velőtrázóan szórakozni. Rázza farát
a zene is, akár a hideg kurvák.
A stadion megvilágított gyöpén
ő most a bálkirálynő.*

*Minden jövőnk elmúlt már részletekben,
elmúltunk kicsit mi is: hát elő
a nyakban lógó cuclikat, fiúk!
A hamis anyacsőcs kései gyönyörétől
összeszalad majd bandzsán a szemünk,
összeszalad szánkban a nyál és csiklandozva
megiramodnak tán még a nedveink is!
Egy fehér ökörfejet nekem, hogy vihogjatok,
neked pedig egy karneváli patkányt.*

*Földrésznyi disznóólakat, romokat s földrésznyi
kaszárnyákat avatnak a nevünkben folyton.
Fölcsattan az ünnepi zene mindig, de a tamburmajorok
már derékig vérben állva csontváz-trombitásoknak
vezényelnek. Hát mért ne pukkadozhatnánk mi is, mi
felnőtt senkik, a bordák mögött supogó tüdőkön?
Mért ne göcöghetnénk kéjesen, mint a
Századvég Vidám Kocája, aki rohamsisakban ül
egy cirkuszi selyemágyon s tapsok és lámpák fényporában
kifent henteskésekkel csiklandoztatja magát?*

Mintha várnék valakire

*Besüt a szombámba a Hold.
A deszkapadlót fényesre sikálja
s látni lehet a szálkák komorságát.
Ablaktól falig lépdelek órák óta,
mintha vidéki állomáson várnék valakire.
De nem tudom: rád várok-e csüggesztő bukásod után,
Dosztojevszkij kölcsön-szívével rád várok-e,
vagy a Halottra, aki mindig föltámad értem,
ha csönd és tériszony szorítja bordáimat?*

*Talán már te se létezel egészen,
csak mindent túlélő tested dobog az ítélet után
és tömérdék hajtúd és hajcsatod szikrázik felém.
Mi kellett volna neked, te boldogtalan ragadozó?
Pérez, hír, paradicsomi kicsapongás
s fölgújtott fákkal szegélyezett országút
föl a mennybe? A diadalmas tüzekből
csak ez a hideg fény maradt s csak ez a
bizonytalan remegés a testben.
Mintha örökké várnék valakire.*

Vermeld el magad

*Hát idejutottál megint!
Szépen beszélsz, de májfoltos, görbedt levelek
táncolnak el újra szavaid előtt
s hullnak az őszi semmibe veled.*

*Aki figyelt rád eddig, ismét elhúzódik,
s inkább nagyszőrű kutyákat etet
otthon az ajtó mögött, mint akinek haza és forradalom
félresikerült, rossz álom maradt.*

*Szemek zuhannak sárba s kerekék alá:
látni itt senki semmit se akar:
csodát se, vért se, önmagát se! Csak roncs újságok
híresei bámulnak büszkén a bokrok alól.*

*S a nők, az édes nők is, akik szerettek,
puhányak, vizenyősek, a lelkük meddő,
elnéznek arcod mellett a bozontos hegyig,
lehetnél a szemükben bánatos lókoponya.*

*De lásd be végre: a bűnös te vagy,
hisz mindenkinél szabadabb maradtál.
Sértően szabad s egy összevérzett gyermek mosolyával
lépegettel át sírokon, sorompón.*

*Vermeld el magad télre, fagyos csöndbe,
vagy szalmával bélelt, lágy elégiákba.
A mélyhűtött lélek egyszer még fölengedhet,
fölcsöngetik majd lármás, tavaszi vizek.*

CSIKÓS ANDRÁS RAJZA